

men som forputtede sig i Jorden, saasnart Morgenhanen galede.

Per blev tilsidst urolig over Jakobes Tavshed. Han maatte for sig selv indrømme, at hun havde nogen Grund til at være fortrydelig over hans lange Fraværelse, saa meget mere som han ikke længer havde nogen Undskyldning for den. Det skulde da være, at han endnu ikke havde faaet sine Pengeaffærer ordnet her. Hver Morgen foresatte han sig at bringe Sagen paa Bane overfor Hofjægermesterinden eller hendes Mand; men naar det kom til Stykket, kunde han ikke bekvemme sig dertil. Han talte nok en Del med dem om sine Fremtidsplaner, og de syntes ogsaa begge to at være ikke saa lidt interesserede; men Anmodningen om et Laan kunde han alligevel ikke faa over sine Læber. Han kom nu ogsaa til at tænke paa, at en saadan Anmodning let kunde vække Mistanke hos dem, fordi de jo umuligt kunde sætte sig ind i de Følelser, der gjorde ham det ubehageligt at modtage Penge af sin Svigerfader.

Saa lod han foreløbig Spørgsmaalet hvile indtil Afrejsen, og denne udskød han fra Dag til Dag. Han befandt sig i rent legemlig Henseende saa ualmindelig vel paa Kærsholm, og Tanken om den forestaaende Omtumling i en fremmed Verdensdel gjorde ham det dobbelt svært at rive sig løs fra Øjeblikkets Velvære.

Den meste Tid af Dagen tilbragte han i Naturen. Herude var der stadig saa meget nyt, som optog ham, og saa meget gammelkendt, der interesserede ham paa en ny Maade.

Han havde vedblivende en Forkærlighed for at ligge ude paa Aaen med en Medestang, — ikke saa meget for selve Fiskeriets Skyld som for den